

Убиецъ

Неотдавна бѣхъ въ затвора по служебна работа и въ една килия намѣрихъ познато лице, войникъ отъ моя взводъ; бѣше ми ординарецъ на фронта. Човѣкъ отъ народа. Събуденъ. Веселъ човѣкъ бѣше тогава.

Влѣзнахъ при него, заприказвахъ го. Ето какво разправи нещастникътъ.

„Да ви кажа ли, всичко, като размислишъ, е пакъ, дето казватъ — писано му било . . . Ето моята работа . . . Живѣхъ мирно, орѣхъ, копахъ, сѣхъ, жнѣхъ. . . както всички хора. Съ потъ си изкарвахъ хлѣба. Бѣхъ като всички. Трудно . . . и на всички други е трудно. На братъ ми, дето го убиха не бѣ по-леко — човѣкътъ съ петъ деца. И убиха го. Легнаха децата на мои рѣще. Гледахъ ги какъ да е. Щѣхъ да ги гледамъ и сега. Но отъ мъжа, запиохъ се. Пакъ се оставихъ отъ пиене, работихъ и пакъ ударъ отъ горе. Умрѣ сестра ми. И тя съ три деца, а мъжътъ ѝ въ затвора. Дойдоха при мене — станаха осемъ. Имаше сестра ми земица — взехъ да работя и нея. Едното ѝ момче, по-голѣмото, Ангелъ, ми помага. И пакъ трудъ, работа. . . както ние знаемъ. Но деветъ гърла не сж шегатъ. И азъ самъ човѣкъ. Вѣрно, роднини помагала. Но азъ трѣбва да изкарвамъ за всички.

Азъ пакъ се запиохъ. Мъжа! Гледашъ и хората и Господъ противъ тебе. Господъ. Ехъ! Та ударихъ го азъ на пиене.

А ето ти и зима иде. Пожълтѣ гората, почна да пада шумата. Колкото грошовце имахъ — из